

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **A.Š.**, zastoupeného JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem se sídlem Klatovy, Zlatnická 78/I, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2011, č.j. **DSH/16121/11**,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2011, č.j. DSH/16121/11(dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 3.6.2011, č.j. OD/6172/11(dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), rozhodnuto, že „*námítky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidičů žalobce se zamítají jako neodůvodněné a provedený záznam 12-ti bodů ke dni 24.3.2011 se potvrzuje*“.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to pouze na základě té skutečnosti, že správní

orgán tvrdí, a to zcela v rozporu s důkazy, že se měl žalobce dopustit přestupků dne 24.3.2011 a 7.10.2009. Žalobce vůbec nebyl pozván k žádnému řízení před správním orgánem prvního stupně, ač se tak mělo stát, a kromě toho v prvoinstančním rozhodnutí chybí popis skutku, který se měl udát a na základě kterého měly být žalobci odňaty příslušné body. S tímto však zásadně nelze souhlasit, neboť způsob, jakým prvoinstanční orgán rozhodl o námitkách žalobce, je v rozporu nejen zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ale i s Listinou základních práv a svobod, kdy bylo žalobci odepřeno právo bránit se. Pokud by byl žalobce pozván k jednání, na kterém by byly projednány jeho námitky, byl by prokázal, že skutečně Policii České republiky doložil, že se neměl možnost připoutat dne 7.10.2009, neboť mu v tom bránily velmi vážné zdravotní problémy, k čemuž měl vystavený i příslušný doklad od lékaře. Policie však vůbec toto nevzala do úvahy, zkrátka ji zmíněný doklad od příslušného lékaře nezajímal. Pokud se týče údajného přestupku, který se měl udát 24.3.2011, pak prvoinstanční orgán pouze konstatoval bloky za přestupek a dále uvedl, že se mělo jednat o přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, což znamená, že žalobce se měl dopustit přestupku „jiným jednáním než které je uvedeno pod písmeny a) až e) přestupkového zákona“. Co však mělo být tímto jiným jednáním, prvoinstanční orgán vůbec nespecifikoval. Žalobce dále konstatoval, že i pokud by byly pominuty uvedené důvody, prvoinstanční orgán nevzal vůbec do úvahy to, že pokud mělo dojít k prvnímu přestupku 7.10.2009 a žalobci byly zaznamenány v registru v této souvislosti 2 body a k následujícímu přestupku podle prvoinstančního orgánu mělo dojít až 24.3.2011 (i když z napadeného rozhodnutí nevyplývá, o jaký přestupek se mělo vlastně jednat), nutno podotknout, že tyto dva zaznamenané body měly být tzv. smazány, resp. odstraněny ze záznamu bodů žalobce, neboť uplynul jeden rok po tomto údajném přestupku (ze dne 7.10.2009). Z uvedeného vyplývá velmi vážné pochybení prvoinstančního orgánu, nehledě na to, že prvoinstanční orgán absolutně nepostupoval v součinnosti s Policií ČR, která údajně přestupek měla zjistit, když prvoinstanční orgán nevyžadoval od Policie ČR důkaz o tom, že žalobce měl skutečně vážný důvod být v uvedenou dobu nepřipoutaný. Žalobce dále uvedl, že v odvolání zejména namítal to, že blokové pokuty mu nebyly uloženy v souladu se zákonem, když při jejich ukládání nebyly důsledně respektovány příslušné právní normy a tedy ve svém důsledku že došlo k jednání, které je v rozporu se zákonem, přičemž tato nezákonnost vedla k poškození žalobce, k tzv. „vybodování“. Žalobce současně v odvolání poukázal na to, že pokud by byly důsledně dodržovány relevantní důkazy svědčící jednoznačně ve prospěch žalobce tím, že měly být provedeny nebo neměly být zcela ignorovány bez jakékoliv relevantní úvahy orgánů Policie ČR, v důsledku této nesprávnosti dosáhl žalobce 12-ti bodů. Zcela jednoznačně tak došlo k absenci ochrany práv žalobce jako fyzické osoby účastníka řízení. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i tím, kdy se žalobce měl dopustit i dalších přestupků, které ovšem v prvoinstančním rozhodnutí vůbec uvedeny nejsou. Tedy je naprosto nepochopitelné, jak mohl žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdit, když ve svém rozhodnutí použil zcela odlišné přestupky, kterých se měl žalobce dopustit, aniž by vůbec tyto uváděl prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí. Žalovaný nemá právo, i pokud by byla jeho zjištění pravdivá, uvádět ve svém rozhodnutí další eventuální přestupky (pokud by k nim i došlo), neboť v opačném případě vystupuje žalovaný jako správní orgán prvního stupně a současně i druhého stupně. Tedy v žádném případě žalovaný nemůže potvrzovat to, co správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ani neuvedl. Žalobce dále namítal, že žalovaný nemá pravdu v tom směru, že by se správní orgán neměl v podstatě zabývat tím, co zjistila policie, ale měl by pracovat v

součinnosti s touto policií, což se ovšem nestalo. Tím došlo k tomu, že žalobce nemohl vlastně nikomu doložit potvrzení o tom, že se neměl možnost připoutat ve vozidle a nemohl se ani žádným jiným způsobem bránit. Pokud by totiž policie nebyla odmítla toto potvrzení, anebo pokud by byl správní orgán prvního stupně tvrdě vyžadoval od policie toto lékařské potvrzení, nebo pokud by alespoň dal možnost žalobci se bránit při ústním jednání, zcela jistě by nebylo došlo k tomu, že by toto potvrzení bylo policií a oběma správními orgány zcela ignorováno. Pouze pokutové bloky k tomu, aby žalovaný potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu, který ani řádně nezjistil skutkový stav věci, jsou zcela nedostatečné k tomu, aby byla prokázána objektivní pravda. Nemůže potom žalovaný tvrdit, že přestupek byl spolehlivě zjištěn jen proto, že zaplatil žalobce blokovou pokutu a že mu tuto uložila Policie ČR, kterou však, jak uvedeno, vůbec nezajímalo potvrzení od lékaře o tom, že žalobce nemohl být v daný okamžik v autě připoután.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o námitkách se provádí zcela a pouze v souladu se správním řádem a zákonem o silničním provozu. V žalobě není konkrétně uvedeno, jaké řízení před správním orgánem má žalobce na mysli. Žalobce měl možnost se k věci svých přestupků vyjádřit jednak ve svých námitkách a dále mu byla prvoinstančním orgánem dána možnost vyjádřit se k dané věci před vydáním rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto možnost dokonce žalobce využil a před vydáním konečného rozhodnutí o námitkách zaslal prvoinstančnímu orgánu své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci námitek proti provedení záznamu bodů. Žalobce tedy využil písemnou formu vyjádření, ale nic mu nebránilo v tom, aby se ke správnímu orgánu osobně dostavil a provedl své vyjádření ústně, o čemž by byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Podle ustanovení § 36 odst. 1 a 2 správního řádu je účastník oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit své stanovisko. Tato možnost, kterou zákon přímo stanovuje, zůstala žalobcem nevyužita. Řízení o námitkách nelze směřovat s řízením o přestupku podle zákona o přestupcích, v němž je povinností správního orgánu, projednat přestupek v rámci ústního jednání. V řízení o námitkách se však nepostupuje podle zákona o přestupcích, ale podle správního řádu, který v daném případě nestanoví obligatornost ústního jednání. Žalovaný dále uvedl, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jsou vyjmenovány namítané přestupky, tedy přestupek ze dne 7.10.2009 a 24.3.2011. K přestupku ze dne 24.3.2011 je v prvoinstančním rozhodnutí uvedeno, že se jedná o přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích z důvodu porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Z tohoto vyplývá, že přestupce držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Popisem skutku jsou tato výše jmenovaná ustanovení zákona, která žalobce svým jednáním porušil. Stejně tak je tomu i v druhém případě namítaného přestupku ze dne 7.10.2009, kde je v rozhodnutí uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jelikož porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z tohoto je jednoznačně patrná skutečnost, že se žalobce dopustil přestupku tím, že porušil povinnost řidiče motorového vozidla být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobci tedy musí být zcela zřejmé, o jaké přestupky se v jeho případě jednalo. Pokud by tomu tak nemělo být (což je však takřka nepravděpodobné), tak žalobce je zastupován profesionálem v oblasti práva a jeho úkolem je mj. poskytnout žalobci v tomto ohledu právní pomoc (vysvětlení); to je přece důvod, proč si žalobce právní pomoc u advokátky objednal a hradí za tuto právní

pomoc úplatu. Žalovaný dále uvedl, že podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, pokud je jím vozidlo povinně vybaveno. Výjimku stanoví ustanovení § 6 odst. 6 výše uvedeného zákona, kde je uvedeno, že zdravotní důvody musejí být doloženy lékařským potvrzením a toto potvrzení musí mít řidič u sebe a na požádání policisty jej musí předložit ke kontrole. Vzor tohoto potvrzení stanoví prováděcí právní předpis vyhláška č. 277/2004 Sb., konkrétně § 9 odst. 1 zmíněné vyhlášky. Žalovaný je přesvědčen, že pokud by žalobce tímto lékařským potvrzením disponoval, prokáže se jím při silniční kontrole a nebude brát na sebe důsledky přestupkového jednání vyplývající ze skutečnosti, že za jízdy motorovým vozidlem nebyl jako řidič připoután bezpečnostním pásem. Dále o samotné existenci takového dokladu by mohl mít žalovaný důvodné pochybnosti, a to z důvodu, že toto lékařské potvrzení po celou dobu řízení o námitkách žalobce nepředložil, ačkoliv se k uvedené věci písemnou formou vyjadřoval a v neposlední řadě podával podněty na přezkoumání tohoto přestupku příslušnému správnímu orgánu Police ČR, kdy rovněž toto lékařské potvrzení nebylo předloženo. Prvoinstanční orgán není kompetentní k přezkoumávání okolností, které vedly k tomu, že při silniční kontrole nebyl předložen doklad ve formě zmiňovaného lékařského potvrzení, jelikož je pouze orgánem evidence a body je povinen zaznamenat na základě pravomocného rozhodnutí správního orgánu nebo soudu nebo oznámení Policie ČR nebo obecní policie o uložení pokuty v blokovém řízení, což se v tomto případě stalo. V žádném případě nemá kompetence k vyhodnocování navrhovaných důkazů. Tyto důkazní prostředky měl žalobce uplatňovat u správního orgánu, který rozhodnutí ve věci učinil, neboť pouze ten může ve věci pomocí prostředků, které mu umožňuje správní řád znovu rozhodnout. Opravu záznamu pak může prvoinstanční orgán provést až na základě nového rozhodnutí ve věci, které může vydat pouze ten správní orgán, který ve věci rozhodoval. Pokud by tedy bylo takové rozhodnutí vydáno, prvoinstanční orgán by záznam bodů opravil v souladu s ustanovením § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu. V tomto případě ovšem ve věci znovu rozhodnuto nebylo a z tohoto důvodu nemohlo k opravě záznamu v bodovém hodnocení řidiče dojít. Podle § 73 odst. 2 správního řádu je pravomocné rozhodnutí (vč. „bloku“) závazné pro všechny správní orgány. Žalovaný tak musí presumovat správnost rozhodnutí v blokovém řízení, která byla policií vůči žalobci vydána. Zpochybňovat tato rozhodnutí ze strany správního orgánu by bylo flagrantním porušením zákona. Žalobce má možno podat podnět k provedení přezkumného řízení vůči jím namítaným rozhodnutím, popř. uplatnit jiné prostředky právní obrany (kupř. žádost o obnovu řízení, podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí apod.). Ovšem do doby, než bude rozhodnutí případně zrušeno příslušným správním orgánem je nutno na něj nahlížet jako na správné a zákonné, a to se všemi s tím vyplývajícími právními důsledky (např. zaznamenání bodů do registru řidičů apod.). Žalovaný dále uvedl, že v prvoinstančním rozhodnutí je k věci přestupku ze dne 24.3.2011 uvedeno, že byl oznámen přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích. Tento přestupek je zákonem přesně vymezen takto: „*při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*“. Žádné „*jiné jednání*“ zde uvedeno není a tudíž o něčem takovém nelze polemizovat. K ročnímu odečtu bodů mezi přestupky ze dne 7.10.2009 a 24.3.2011 nemohlo dojít, jelikož žalobce se mezi touto dobou dopustil dalších přestupků, a to dne 23.3.2010 porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ustanovení 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, a to tím, že překročil rychlost jízdy v obci. Uložena bloková pokuta, za tento přestupek byly žalobci zaznamenány 2 body. Dne 24.6.2010 žalobce porušil

ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ustanovení 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, a to tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Uložena bloková pokuta, za tento přestupek byly žalobci zaznamenány 2 body. Dne 26.7.2010 žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ustanovení 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, a to tím, že překročil rychlost jízdy v obci. Uložena bloková pokuta, za tento přestupek byly žalobci zaznamenány 3 body. Dne 29.7.2010 žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ustanovení 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, a to tím, že překročil rychlost jízdy v obci. Uložena bloková pokuta, za tento přestupek byly žalobci zaznamenány 2 body. Z tohoto důvodu nemohl být uplatněn postup podle ustanovení § 123e odst. 1, písm. e) zákona o silničním provozu h, jelikož od žádného z přestupků neuplynulo 12 po sobě dalších kalendářních měsíců do doby, kdy byl žalobcem spáchán další přestupek jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Prvoinstanční orgán uvedl do svého rozhodnutí pouze přestupky, kterými se zabýval v řízení o námitkách. Kompletní seznam všech přestupků žalobce, které byly zařazeny do bodového hodnocení, byly žalobci zaslány společně s oznámením o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a byl s nimi tedy seznámen. Žalovaný orgán podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Není tedy v rozporu s danou věcí, když odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí v rámci skutečností vyplývajících ze spisové dokumentace pro úplnost vyjmenuje všechny přestupky, kterými odvolatel dosáhl celkové hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. V tomto případě se nejedná o žádné „eventuální“ přestupky, ale jedná se o konkrétní spolehlivě zjištěná přestupková jednání. Všechny tyto přestupky byly vyřešeny v blokovém řízení a skutečnost, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, je jednou ze základních podmínek k jeho aplikaci.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním

předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu).

Jak vyplývá z ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, je podkladem pro záznam v registru řidičů pravomocné rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin. Závaznost takového rozhodnutí pro správní orgány vyplývá z ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu, podle kterého je pravomocné rozhodnutí správního orgánu závazné nejen pro účastníky, nýbrž také pro všechny správní orgány, a z ustanovení 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého si správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá.

Správní orgán v souladu s tímto pravomocným rozhodnutím, bylo-li jím sankcionováno jednání zařazené do bodového hodnocení, zaznamená podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu v registru řidičů stanovený počet bodů.

Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu (§ 123f odst. 1 zákona o silničním provozu).

Je-li pro správní orgán závazným rozhodnutí o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, předmětem jeho činnosti posouzení, zda byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení, a zaznamenání tomuto jednání odpovídajícího počtu bodů, nemůže se správní orgán v řízení o námitkách proti provedení záznamu zabývat ničím jiným, než zda zde je příslušné pravomocné rozhodnutí, zda jím byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení a zda do registru řidičů byl zaznamenán správný počet bodů. Správní orgán není oprávněn přezkoumávat zákonnost pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin, neboť je těmito rozhodnutími zcela vázán. Přezkum zákonnosti těchto rozhodnutí se může dít pouze a jen v rámci řízení, v nichž byly vydány. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, v případě blokového řízení se jich dokonce o své vůli vzdá, či v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti těchto rozhodnutí zabývat teprve v řízení o námitkách podle § 123 f zákona o silničním provozu.

K obdobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je*

třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“.

Zcela nedůvodnými je tak drtivá většina žalobních námitek, neboť žalobce správním orgánům zcela nedůvodně vytýká, že nebylo přihlédnuto k tomu, zda měl či neměl vystavený příslušný doklad od lékaře, zda k tomuto dokladu policie přihlédla či nepřihlédla, že se nezabývaly tím, zda mu měla či neměla být uložena pokuta za rozporované jednání, že za účelem ověření tvrzení žalobce nebylo provedeno dokazování, že mu v tomto smyslu nebyla poskytnuta možnost k realizaci jeho procesních práv, že nebylo postupováno v součinnosti s policií, tj. že bylo rozhodnuto na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Všechny tyto námitky totiž směřují ke zpochybnění zákonnosti předmětných rozhodnutí o pokutě uložené v blokovém řízení, když zpochybňovat zákonnost těchto rozhodnutí teprve v řízení o námitkách podle § 123 f zákona o silničním provozu možné není. Tyto žalobní námitky proto nebyly vůbec způsobilé prokázat zákonnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nesprávný je tak také závěr žalobce o tom, že „*pouze pokutové bloky k tomu, aby odvolací orgán potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně...jsou zcela nedostatečné k tomu, aby byla prokázána objektivní pravda*“.

Nedůvodnými soud shledal i zbylé žalobní námitky.

Předně je nezbytné uvést, že podle ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Správní řád, zákon o silničním provozu ani jiný zákona nestanoví, že by měl správní orgán zaznamenávat body do registru řidičů, vydávat rozhodnutí o námitkách či rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí teprve po nařízeném ústním jednání. Zmíněná řízení jsou tak standardním typem správních řízení, ve kterých ústní jednání není třeba nařizovat. Domnívá-li se žalobce, že ústní jednání mělo být nařízeno k tomu, aby „*mohl prokázat, že skutečně Policii České republiky doložil, že se neměl možnost připoutat dne 7.10.2009, neboť mu v tom bránily vážné zdravotní problémy, k čemuž měl i vystavený příslušný doklad od lékaře, že to policie vůbec nevzala do úvahy, zkrátka ji zmíněný doklad od příslušného lékaře vůbec nezajímá*“, je jeho domněnka nesprávná. Žalobcem uváděnými skutečnostmi je totiž zpochybňována nezákonnost pravomocného rozhodnutí o udělení pokuty v blokovém řízení, kterou se však správní orgán při záznamu bodů do registru řidičů, v rozhodnutí o námitkách či rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí zabývat nemůže. Je proto nezbytné dospět k závěru, že za účelem zjištění těchto skutečností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce ústní jednání nezbytné.

Dlužno dodat, že žalobce měl plnou možnost ve správním řízení realizovat svá procesní práva a řádně se hájit. Bylo mu doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, ve kterém mu byl poučen o právu podat námitky proti záznamu bodů. Žalobce námitky podal dne 12.4.2011. Oznámením o zahájení řízení ze dne 13.4.2001 byl informován o zahájení řízení o námitkách a současně byl poučen o tom, že má právo „*před vydáním samotného rozhodnutí má v souladu s ustanovením správního řádu právo vyjádřit v řízení své stanovisko a možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz. § 36 odst. 2 a odst. 3 správního*

řádu“), o tom, že „navrhovat důkazy a činit jiné návrhy lze po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (viz. § 36 odst. 1 správního řádu)“ a že „má právo v tomto řízení nahlížet do spisu (viz. § 38 správního řádu)“. Usnesením ze dne 2.5.2011 pak byla žalobci určena lhůta pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí s tím, že vyjádřit se je možné písemně, popřípadě osobně. Součástí správního spisu přitom byl výpis z evidenční karty řidiče ze dne 13.4.2011, ve kterém byly specifikovány jednotlivé přestupky žalobce, výpis bodového hodnocení řidiče z téhož dne, ve kterém bylo uvedeno, kolik bodů bylo ve vztahu k těmto konkrétním přestupkům zaznamenáno, oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 24.3.2011, kterým bylo prvoinstančnímu orgánu oznámeno vydání rozhodnutí o přestupku ze dne 24.3.2011, oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 9.10.2009, kterým bylo prvoinstančnímu orgánu oznámeno vydání rozhodnutí o přestupku ze dne 7.10.2009, pokutové bloky ze dne 7.10.2009 a ze dne 24.3.2011. Žalobce se vyjádřil písemně dne 19.5.2011. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak žalobce využil práva odvolání.

Podle § 68 odst. 1 věta první správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí krom jiného uvede řešení otázky, která je předmětem řízení. Přesnou podobu výroku rozhodnutí o námitkách upravuje ustanovení § 123 f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, bylo rozhodnuto, že „námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidičů žalobce se zamítají jako neodůvodněné a provedený záznam 12-ti bodů ke dni 24.3.2011 se potvrzuje“. Výrok je tak zcela v souladu s ustanovením § 123 f odst. 3 zákona o silničním provozu. Zákon nestanoví, že by součástí výroku měl být popis skutků, na základě nichž byly žalobci uloženy sankce v rozhodnutích, které se staly podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Rozhodnutí o námitkách není rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, u kterých je popis skutku nezbytný.

Ohledně přestupku ze dne 24.3.2011 prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí krom jiného uvedl, že „oznámen byl přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích za porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu“. Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Nelze se tudíž vůbec ztotožnit s názvem žalobce, že by snad nemělo být zřejmé, za jaké jednání byl dne 24.3.2011 sankcionován, nebo že by tato skutečnost nevyplývala z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Ostatně tato skutečnost vyplývá i z pokutových bloků ze dne 24.3.2011, kde je ve slovním popisu skutku výslovně uvedeno „telefonování za jízdy 361/2000 Sb. § 7/1/c“.

Podle § 123e odst. 1 písm. a) až c) zákona o silničním provozu se řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů, po dobu 24 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů zbývajících po odečtení bodů podle písmene a), po dobu 36 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, odečtou všechny zbývajících body.

Jak vyplývá z výpisů z evidenční karty řidiče a z výpisu bodového hodnocení řidiče ze dne 13.4.2011, dopustil se žalobce po dni 7.10.2009 dalších přestupků, a to dne 23.3.2010, 24.6.2010, 28.7.2010, 29.7.2010 a 24.3.2011. Ode dne uložení pokuty za přestupek spáchaný dne 7.10.2009 nenásledoval nikdy doba v trvání alespoň 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, ve které by se žalobce nedopustil dalšího přestupku. Nebylo tudíž možné odkazem na ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) až c) zákona o silničním provozu odečítat žalobci body za přestupek ze dne 7.10.2009.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Odvolací orgán je povinen své úvahy, kterými byl veden při posuzování důvodnosti odvolání uvést v odůvodnění svého rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je odrazem předmětu řízení před odvolacím orgánem, při kterém dochází k přezkumu zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí. Je zcela na úvaze odvolacího orgánu, které skutečnosti považuje za účelem splnění svých povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést.

Namítá-li žalobce, že žalovaný nebyl v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovat jednotlivé přestupky, kterých se žalobce podle evidenční karty řidiče a z výpisu bodového hodnocení řidiče dopustil, je jeho námitka zcela bezdůvodná. Rozhodnutí o odvolání není opisem prvoinstančního rozhodnutí. Navíc žalovaný se neopíral o skutečnosti nové, nýbrž o skutečnosti, resp. údaje vyplývající z listin, které byly součástí spisu prvoinstančního orgánu před vydáním prvoinstančního rozhodnutí a se kterými měl žalobce i přes výzvu prvoinstančního správního orgánu možnost se seznámit. Navíc není vůbec zřejmé, jak by měl být žalobce uvedením všech přestupků v odůvodnění napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech, když tyto jednotlivé přestupky, krom přestupků ze dne 24.3.2011 a ze dne 7.10.2009, vůbec nezpochybňoval.

Pokud jde o výtku vůči prvoinstančnímu rozhodnutí, zde jsou výslovně zmíněny přestupky ze dne 24.3.2011 a ze dne 7.10.2009, neboť právě vůči nim žalobce směřoval své námitky v námitkovém řízení.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz výsledkem žalobce, když žalobce tento důkaz navrhl k prokázání skutečnosti, jakým způsobem probíhal postup policie při přestupku spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, ani lékařským potvrzením ze dne 4.9.2012 vystaveného MUDr. J.R., navržený žalobcem k prokázání skutečnosti, že žalobce nebyl povinen být připoután bezpečnostním pásem, neboť skutečnosti, které chtěl žalobce těmito důkazy prokázat, jsou z hlediska posouzení důvodnosti žaloby nepodstatné.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 5. září 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová